

Korte Verhalen Club

**Kunst die mij
aanspreekt**

November 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

De verscheidenheid in de verschillende kunstvormen die 'we' kennen en die als gemeenschappelijk aspect hebben dat ze de kijker/lezer/luisteraar 'raken', treft u (natuurlijk) ook in deze uitgave van de KVC.

Het liet zich op voorhand raden dat de inzendingen heel divers zouden zijn en, suprise surprise: dat is ook zo.

Het leuke van deze bundel is, behalve het deelgenoot worden van een aantal persoonlijke noten, de mogelijkheid om een aantal van de onderwerpen zelf te ervaren. Dat kan bijvoorbeeld via YouTube, of via de bibliotheek.

Ik wens de lezer veel plezier bij de voor u liggende tocht langs kunstuitingen die mogelijk (waarschijnlijk?) ook u aan zullen spreken.

Ronald Jelsma

Inhoud

Ab Helsloot	5
Walter van Gelderen	10
Cootje Bronner	13
Anneke Kettenes	15
Sandra Schaaper	19
Henk van Zadelhoff	23
Gerda Andriesma	25
Fred Steinkühler	35
Ronald Jelsma	36

De Bergense School

Toen op 29 april 1993 museum Kranenburgh werd geopend, zijn mijn vrouw en ik direct als vrijwilliger actief geworden. Zelf ben ik nog enkele jaren voorzitter geweest van de 'Vrienden van Museum Kranenburgh'.

Het waren de Bergense kunstenaars David Kouwenaar (1921-2011), Cees den Tex (1916-1997) en Carel Colnot (1921-1996), die het initiatief namen om de kunst van de 'Bergense School' en tijdgenoten veilig te stellen én te tonen aan het publiek. Zo is Museum Kranenburgh met minimale middelen begonnen met als basiscollectie: de Bergense School.

In het begin wisten we niets van deze kunststroming, maar al snel werden we gepakt door de werken die in het museum werden tentoongesteld. Ik heb het dan over schilders van de Bergense School en tijdgenoten. Tot op de dag van vandaag blijft de discussie voortduren of de Bergense School een stroming is, of een groep kunstenaars was die het een en ander met elkaar gemeen hadden.

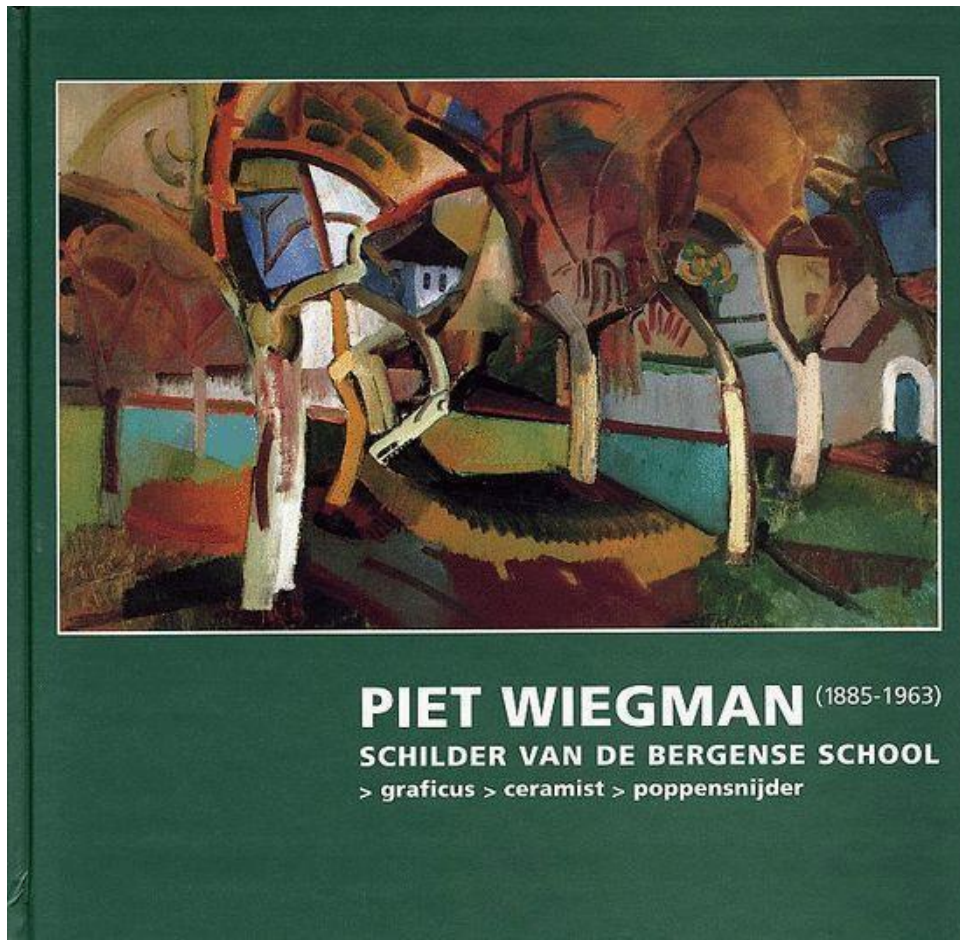
Het was de Parijse schilder Henry Le Fauconnier (1881-1945) die de basis heeft gelegd voor de stijl van de Bergense School. Deze kunstenaar was omstreeks 1910 één van de spraakmakende en, bij de in Parijs verblijvende Nederlandse kunstenaars, goed bekende schilder, die op dat moment nog een gematigd kubistische stijl aanhing. Maar rond 1912 nam hij afstand van delen van het kubisme en ging meer vrij schilderen in donkere kleuren met een grove toets van het penseel.

Bretons meisje van Le Fauconnier

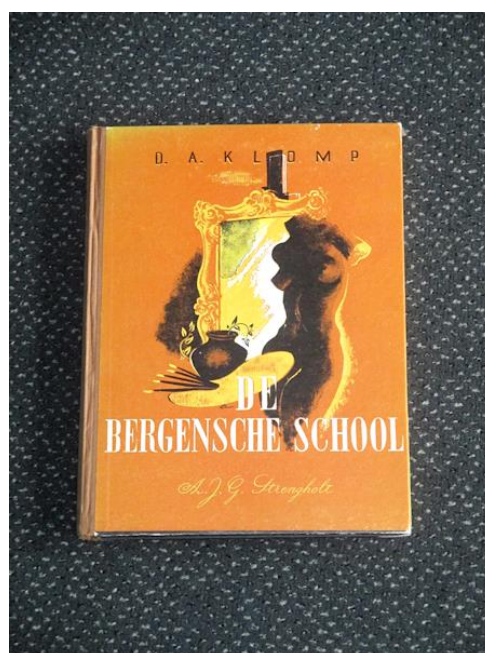
Le Fauconnier verbleef in Nederland van 1914 tot 1920, afwisselend in Amsterdam en Bergen. Hij raakte bevriend met schilder Piet van Wijngaardt (1873-1964). In 1916 richtten ze de kunstenaarsvereniging 'Het Signaal' op. In datzelfde jaar was er een tentoonstelling van hun werk, samen met de schilder Arnout Colnot [1887-1983]. Plaats van handeling: het Stedelijk museum Amsterdam.

Bergen werd steeds meer een broedplaats voor kunstenaars. Denk hierbij aan Leo Gestel, Mathieu Wiegman, Piet Wiegman, Dirk Filarski, Henri ten Holt, John Raedecker, Germ de Jong, Charlie Toorop, Harrie Kuijten, Mommie Schwartz, Else Berg en nog vele anderen. Niet allemaal Bergense School schilders, maar wel heel erg betrokken op elkaar. Ook de dichter Adriaan Roland Holst, vertoefde in deze kringen.

'Zicht op klooster in Thorn', Piet Wiegman

Journalist Dirk Klomp (1883-1947) heeft een boek geschreven met als titel: 'De Bergensche School'.

Hij kende vele kunstenaars goed en heeft hen in zijn boek beschreven. Ook kunstverzamelaar Piet Boendermaker (1877-1947) behoorde tot de vriendenkring. Mecenas Boendermaker heeft veel kunstwerken van de kunstenaars gekocht.

Het schilderen in de donkere stijl verplaatste zich rond 1918 van Amsterdam naar Bergen. Deze stijl zou zich juist in Bergen goed wortelen omdat de natuur er geprononceerde vormen heeft, met sterke contrasten van licht en donker. De wisselende seizoenen en de diep verzadigde kleuren van bruin, groen en oker, kenmerken deze stijl.

Beroemd kunsthistoricus prof. dr. H.L.C. Jaffé (1915-1984) schreef in 1967 een stuk over de Bergense School. Hij karakteriseerde die met termen als 'zwaarmoedig', 'stemming in mineur' en 'een somber wereldbeeld'. Anderen beleven deze stijl als werk van een mystieke natuurbeleving. In de eenvoudige onderwerpen zien zij een krachtige stijl in een romantische natuur, in de beslotenheid van dit Bergense expressionisme.

Vele kunstenaars verbleven regelmatig in café/restaurant 'Het Huis met de Pilaren'. Vaak hadden ze geen drinkgeld en betaalden dan met schilderijen. Een aantal van die schilderijen is nog altijd te bewonderen in 'De Pilaren'.

'Hooiende boer', Piet van Wijngaerdt

De discussie over de 'School' blijft.

Het was een periode van vernieuwing in de schilderkunst. De vele kunstenaars hebben van Bergen wel een kunstenaarskolonie gemaakt, wat tot op de dag van vandaag nog te merken is.

Ab Helsloot

Kunst die mij ontroert

Op 31 oktober jl. nam ik deel aan de bijeenkomst van de Studiekring 50+ in Schoorl. Een van de onderdelen van het programma was het vertonen van een korte animatiefilm 'Father and Daughter' een film van Michel Dudok de Wit uit 2000. De film kreeg veel prijzen, o.a. in 2001: de Oscar voor beste korte animatiefilm.

Ik zie een vader en een dochter afscheid nemen bij een dijk aan het water. Hij roeit weg in een bootje. Het meisje blijft daarna telkens, per fiets over de dijk, terugkeren naar de plek van dat afscheid. Deze zoektocht naar haar vader herhaalt zich in verschillende seizoenen en levensfasen. Tot zover de informatie over de film.

Wat ik gezien, gehoord en gevoeld heb.

Er wordt niet gesproken in de film. Ik hoor pianomuziek en herken het walsje (The Danube Waves , Iosif Ivanivici). Ik zie een typisch Hollands landschap, water, bomen, een dijk. Ik voel mij gelijk thuis bij de beelden en de muziek. Opgegroeid in Haarlem-Noord, vlakbij de weilanden naar Spaarndam, watergebied 'De Mooie Nel'. Ook de muziek herken ik, door mijn vader, die op zondagochtend dit stuk regelmatig via de grammofoon afspeelde. Deze herinneringen roepen onmiddellijk fijne gevoelens op van vrijheid, spelen, veel buiten zijn, avontuur. Het lijkt op heimwee, maar dat is het niet. Het zijn eerder waardevolle ervaringen uit mijn jeugd die ik koester en trachtte in mijn volwassen leven te integreren.

De beelden van vader en dochter, samen op pad en uitmondend in een afscheid, hebben diepe indruk op mij gemaakt. Ik ga aan de haal met wisselende beelden en stemmingen die opkomen. Vraag mij af wat de vader beweegt, neemt hij voorgoed afscheid? Heeft hij een missie ergens die hij moet vervullen en zal hij dan terugkeren? Is hij een vader op afstand?

Ook deze fragmenten brengen mij terug naar mijn kindertijd. Naar de 6-daagse werkweek van mijn vader, naar de duivensport, een passie waar hij op zondag erg druk mee was. Mijn vader en ik hebben heel weinig samen met elkaar gedaan. Iets wat ik later erg jammer heb gevonden.

Een mooie ervaring die mij nog steeds dierbaar is: een vrachtautorit met mijn vader aan het stuur, met als vracht tientallen manden met postduiven die in Noord-Frankrijk gelost moesten worden. Ik genoot, was trots op mijn vader en het verwonderde mij dat ik op de terugweg duiven in de lucht zag die nog sneller vlogen dan wij met de auto reden. Meestal was mijn vader de vader die zondags het vlees sneed.

In het verloop van de film zag ik het meisje, opgroeïend als jonge vrouw, als moeder, als oude vrouw, telkens dezelfde gang op de fiets maken naar de plek waar zij destijds afscheid van haar vader heeft genomen. Zij kijkt uit over het water en gaat na een poos weer terug. Een laatste keer gaat zij het water in en ontdekt in het riet een vergane roeiboot en gaat daarin liggen. Terug op de dijk ziet zij, als in een droom, haar vader staan, loopt naar hem toe. Ze versmelten in hun omarming en samenzijn.

Dit was voor mij het meest ontroerende gedeelte van de film. Bij het opvragen van reacties na afloop van de film kon ik allen maar als associatie 'eeuwigdurende trouw' uitbrengen. Dat de film mij ontroerde hoefde ik niet te zeggen. Kijk zelf op YouTube om te zien hoe dat voor u, lezer, is.

Zoek op Michaël Dudok de Wit – Father and Daughter, duurt 9m15sec.

Eind '70-er jaren ben ik gescheiden. Ik heb door de jaren heen ervaren dat deze liefde nooit geëindigd is, de hechting die er was is omgeslagen in verwijdering.

Toch zijn deze gevoelens zo verweven met elkaar dat zij niet zomaar losgekoppeld kunnen worden. Wij beiden zijn daar heel blij mee.

Een heel mooi ander voorbeeld is de ontmoeting van performer/kunstenaar Marina Abramovic en haar ex-partner Ulay tijdens een performance van drie maanden met de titel 'The artist is present'.

Zij zat in totaal 736 uren op een stoel, en duizenden bezoekers hebben op een stoel tegenover haar gezeten en haar, zonder iets te zeggen, korter of langer in de ogen gekeken. Op YouTube is dit terug te zien. Op een gegeven moment gaat ook Ulay tegenover haar zitten. Als zij haar ogen opent en hem aankijkt gebeurt er heel veel. Nog steeds raken deze beelden mij. Een bevestiging van 'de liefde is voorbij, maar is er nog'.

Walter van Gelderen

Kunst die mij aanspreekt

Ik vind dit een lastig onderwerp. Er zijn zoveel mogelijkheden. Zal ik het hebben over schilders, musici, beeldhouwers, Chinees porselein, verstilde Chinese prenten of Perzische tapijten? Ik ben nu eenmaal iemand die, als ik iets tegenkom dat me aanspreekt, er meteen meer van wil weten. Een alleseter zagezegd. Wat moet ik kiezen. Ik kijk zoekend mijn woonkamer rond. Het meest tastbare is duidelijk zichtbaar aanwezig. Het is natuurlijk niet voor iedereen een noodzakelijke voorwaarde dat kunst, die je aanspreekt, in je vertrek zo prominent aanwezig is. Toch besluit ik over dat onderdeel van kunst te schrijven.

Als achttienjarige ontdekte ik een voorwerp, waar ik mijn hele leven naar ben blijven zoeken en waardoor ik ook aan het verzamelen begon.

Op een herfstmiddag in Amsterdam, liep ik vanuit college op weg naar mijn kamer, de Nieuwe Spiegelstraat in. Halverwege zag ik in een etalage op een plateau een prachtig wit ceramiek doosje staan. Het wit leek wel van fluweel. Op het dekseltje lag een draak. Of het nu kwam doordat het doosje perfect uitgelicht was of écht volmaakt was, ik kon mijn ogen er niet van lostrekken. Toch liep ik na een poosje verder. De volgende dag leek het net of mijn voeten me als vanzelf weer naar deze winkel brachten. Het doosje was er nog steeds. Schoorvoetend stapte ik de chique winkel binnen om het nog beter te kunnen bekijken. De verkoper vertelde me dat dit kleinood speciaal voor een Chinese keizer was gemaakt. 'Kijk, de draak heeft vijf klauwen. Je noemt dit type ceramiek, Blanc de Chine. In Zuid-China ligt een gebied waar een speciale klei wordt opgegraven, waar deze objecten van worden gemaakt.' De naam van de keizer was mijn ene oor in en het andere uitgegaan, wat ik nog altijd jammer vind. Aarzelend vroeg ik naar de prijs. Dit ging mijn budget als student ver te boven en ik verliet de winkel. Te laat heb ik begrepen, dat ik best een maandelijkse regeling had kunnen treffen. Ik ben dit stukje porselein nooit vergeten, mijn interesse voor Chinees porselein was ontwaakt. De volgende ochtend leende ik meteen in de bibliotheek een boek hierover. Met het standaardwerk van Nanne Ottema als leidraad, begon mijn verzamelwoede.

Als student kocht ik vooral voorwerpen met het negentiende-eeuwse helderwitte glazuur. Een keer een treffer op het Waterlooplein. Een Guan Yin (godin van mededogen) uit een vroegere periode, waarvan het glazuur crèmekleuriger is. Later, en financieel krachtiger, vond ik zelfs een voorwerp uit de Song-dynastie. In die tijd (960 tot 1279) waren in Zuid-China veel porselein- en steengoedcentra aanwezig. Deze periode was een overgangstijd met veel economische en kunstzinnige vernieuwingen. De veldspaat glazuren, die in een hoog vuur gebakken moesten worden, bracht men aan op graveringen of eenvoudige plant- en dierfiguren in reliëf gemodelleerd. Via Arabische kooplieden dreef men handel met India. Ondanks dat ik mooi en interessant Chinees ceramiek heb gezien en verzameld, ben ik altijd naar dit kleine voorwerp, opgemerkt in mijn studententijd blijven zoeken.

De godin wordt aangeropen door vrouwen die een kind wensen en in tijden van ziekte en tegenslag. Zij is de verpersoonlijking van het mededogen, een vriend en bemiddelaar. Het is de godin van het leven zelf.

Cootje Bronner

Kunst die mij aanspreekt , omdat...

Kunst kent 4 hoofdgenres:

- > Beeldende kunst
- > Muziek
- > Literatuur
- > Podiumkunsten

Algemene kunstvormen, waar we allemaal op een of andere manier baat bij hebben en aan deelnemen.

Kunst trekt je aandacht, brengt je in vervoering, kan troost bieden, inspireert. Ik denk weer aan Bedtime Stories.

Hier komen muziek, literatuur en podiumkunsten op zo'n mooie bijzondere manier bij elkaar!

Een kamer in het VU Amsterdam.

Een heel erg zieke man.

Er komt een jongeman binnen met een grote rijdende koffer.

Er hangt een gitaar over zijn schouder.

De deuren van de grote reiskoffer worden voorzichtig opengeklapt: een 'Winkel van Sinkel' met boeken, huishoudelijke attributen, speelgoed, foto's.

Deze 'kunstenaar' probeert in deze spannende, verdrietige situatie, contact te maken en voor wat ontspanning te zorgen door middel van een verhaal, of een liedje.

Mijn man kan, met een zuurstofmasker op, niet praten, maar zijn ogen spreken boekdelen.

"Ik ben zo ziek, zo moe, ik heb het benauwd... ik wil eigenlijk niemand anders om me heen dan de verpleging en mijn vrouw!" zeggen die ogen en hij schudt alleen maar met z'n hoofd.

Maar toch weet deze jonge man de spanning te breken.

Toch weet hij hoe hij ons kan 'bespelen'!

Zal ik u een verhaaltje vertellen? Of zal ik een liedje voor u spelen en zingen?

Mijn man blijft, met het beetje kracht dat hij heeft, nee schudden.

Maar dan zeg ik "Ja, maar ik wil het wél graag!"

Ik voel automatisch dat het ons goed zal doen!

Hij haalt de gitaar van zijn schouders, begint te tokkelen en zegt "Waar houdt u van? André Hazes? Charles Aznavour of Toon Hermans?" En zo weet hij de juiste snaar te raken!

Ik kies een liedje van Toon Hermans dat nooit meer uit mijn gedachten is.

Lieverd, van Toon Hermans.

Ik was 'n schuchtere naïeverd
Van de liefde wist ik niets
En opeens riep zij: "Dag lieverd"
En ze sprong achter op m'n fiets
En we reden langs de zee
En je haren waren blond
En ik vond 't onbegrijpelijk mooi
Dat iemand mij een lieverd vond
Ik fietste naar een rustig plekje
Met dat indrukwekkend kind
Naar een afgelegen stekje
Net een beetje uit de wind
En toen zei ze weer iets liefs
Wat ik niet helemaal verstond

Maar ik vond 't onbegrijpelijk mooi
Dat iemand mij een lieverd vond
Ze droeg 'n vrolijk strooien hoedje
Toen ze daar zo naast me zat
En ik dacht dat kind dat doet je
Ik dacht dat kind dat doet je wat
Ik had het nog nauwelijks gedacht
Of ze kuste me op m'n mond
En ik vond 't onbegrijpelijk mooi
Dat iemand mij een lieverd vond
'K was niet bepaald een echte vlotterd
Ik kreeg 't warm en ik kreeg 't koud
Ik weet nog dat ik heb gestotterd:
"We zijn aan zee, we zoenen zout"
En ik hoor haar lieve lach,
Nog volop schallen in 't rond
En ik vond 't onbegrijpelijk mooi
Dat iemand mij een lieverd vond
'K heb stil naar haar geluisterd
De lieve dingen die ze zei
Toen heeft de zee me ingefluisterd:
"Kom nog een beetje dichterbij"
En toen hebben we 'gevruid'
Tot de maan te schijnen stond
En ik vond 't onbegrijpelijk mooi
Dat ik haar zo'n lieverd vond

Dit liedje, zo zachtjes gezongen, brengt weer onze herinneringen naar boven.
Hoe wij meer dan 50 jaar geleden elkaar leerden kennen.
Ik sprong bij hem achterop de fiets! De bagagedrager van het leven heeft ons
beiden tot hier gebracht.
De ogen van mijn man veranderen, de paniek verdwijnt uit zijn blik, zijn
ademhaling wordt rustiger, er gaat voorzichtig een duim omhoog!
Wij hier, dicht bij elkaar, luisterend naar een jonge man die we niet kennen,
maar die ineens zo dicht bij ons staat in deze moeilijke periode!

Met een gerepareerd hart moet het ons gaan lukken om weer 'samen fietsend door het leven te kunnen gaan'. Als we dan zo samen weer eens aan zee zijn zal dat liedje 'Lieverd' vast door ons hoofd zingen.

Kunst die me raakt, omdat... de kunstenaar die belangeloos met zijn zijn liedjes, sprookjes en inspirerende ditjes en datjes in die mooie rode reiskoffer, een prachtig liedje tevoorschijn toverde. Tranen van ontroering in onze ogen...

Er is een bijzonder contact gemaakt.

Kunst die je raakt....

Muziek, een zanger, een cabaretier, die door de gangen van het VU loopt met zijn gitaar en z'n rolkoffer en, waar hij ook binnenkomt, een lach op de gezichten kan toveren!

Dát is kunst!

Literatuur...

Iemand die een door een patiënt uitgekozen boek pakt en gaat voorlezen...

Dat is kunst!

Kijk eens op BedtimeStories.nl, verlichting, inspiratie voor jong en oud in ziekenhuizen, verpleeghuizen en woonzorgcentra. Acteurs die zich inzetten voor deze stichting: Kunst met een hele grote K.

Ik zal jullie nooit vergeten...

Anneke Kettenes

Kunst die mij aanspreekt (omdat...)

Bij dit onderwerp wil ik mijn eigen werkstukken van dit jaar delen.

Vanaf januari wonen we in ons huis in Bergen en de muur in de slaapkamer was 'erg wit'. Lambrecht stimuleerde me toen ik aangaf dat ik daar graag iets persoonlijks op wilde schilderen. "Ach, en als het mislukt kan ik er altijd nog behang overheen doen" redeneerde ik, dus ik heb me heerlijk uitgeleefd. Hieronder de resultaten.

Een Chinese dame die met haar voeten in het water staat te kijken naar de zonsondergang over het water en de bergen. Omdat ik altijd al gefascineerd ben door China is de dame Chinees. Ze heeft haar kleding los om zich heen hangen en haar haren komen langs haar knotje, met de achterliggende gedachte dat ze veel heeft meegemaakt. Ze staat in het water omdat water altijd in beweging is, net als het leven! Ze kijkt naar de bergen die symbool staan voor 'haar rots in de branding', naar wie ze verlangt.

De ondergaande zon duidt het einde van de dag, maar rechts van haar staat een bloeiende boom. Net als de bomen krijg je de kans om opnieuw te beginnen en te genieten van het leven, wat de vogel in de boom met heel zijn hart (op z'n borst) doet.

De vader van Lambrecht woont nu in een zorgcentrum. Er werd gevraagd of we een stukje van de muur bij zijn kamerdeur wilde beschilderen met iets persoonlijk over hem. Ik heb het volgende geschilderd.

De bergen staan voor Oostenrijk, waar hij graag heen ging. Rechts: het golfen en de volkstuin; links de tennis en het kaarten allemaal hobby's van hem en het stel staat voor de vader en moeder van Lambrecht die 'terugkijken' op een mooi leven. De kaarten zijn harten omdat hij Hartjes heet en de hartenheer slaat op hem (vandaar ook het hoedje van de tekening erop). De harten vrouw staat voor zijn vrouw (vandaar het tasje van de tekening erop) en harten aas staat voor Lambrecht; hun zoon.

En voor de etalage van de school van mijn kleinkinderen heb ik deze gemaakt: de Levensboom.

De boom is veelkleurig, dit staat symbool voor het veelzijdige leven.

Er spelen kinderen in en bij de boom die allemaal verschillend zijn, zoals in het leven ieder mens anders is.

Rechtsboven hangt er een in de boom: in het leven zijn tegenslagen en er is geluk. Het gaat met vallen en opstaan, maar ieder mens (hier: ieder kind) speelt/leeft op z'n eigen manier.

Lezen staat voor rust, schommelen voor beweging, knikkeren voor 'bedachtzaam handelen', 'in de boom klimmen' voor risico's nemen (waarbij het niet altijd goed gaat). Het kind links in de boom kijkt naar beneden: "Ziet de waarheid onder ogen".

Het meisje dat zich achter de boom verstoppt staat voor mensen (kinderen) die niet willen opvallen.

De jongen die telt en de handen voor de ogen houdt staat voor een (welgesteld) persoon, die de werkelijkheid niet graag onder ogen ziet.

De voetballer voor de sportieve levenslustige die 'de bal in de lucht houdt'.

Als je goed kijkt zie je in het midden van de boom drie harten 'naar boven gaan'. Deze staan voor:

Kinderen (het grootste hart, zij staan aan de basis).

Volwassenen (die er tussenin staan).

Ouderen (die het dichtst bij de hemel zijn).

Maar... zonder deze uitleg kan iedereen uiteraard zijn of haar eigen interpretatie hebben, wat eigenlijk het mooiste is.

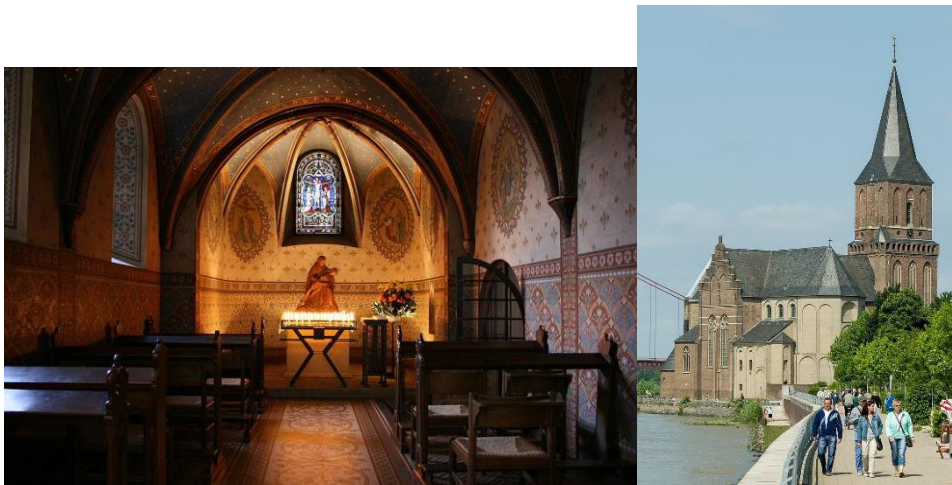
Sandra Schaaper

Kunst door de eeuwen heen

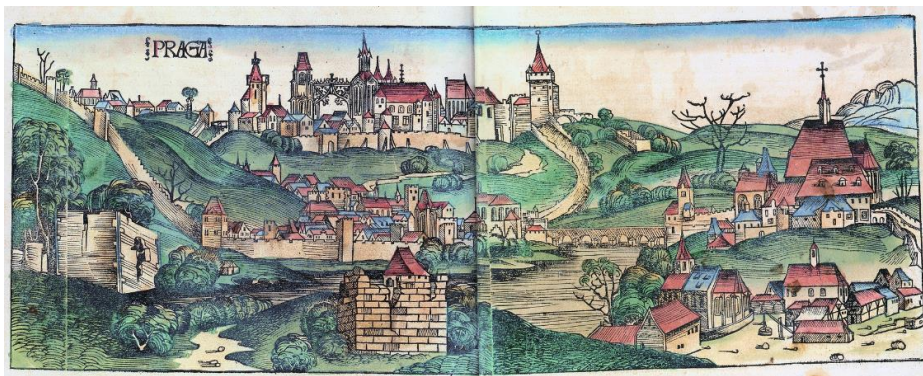
Kunst gezien door de ogen van de historie is voor mij het meest waardevol.

De verschillen per cultuur of land door de eeuwen heen spreken mij het meeste aan. Zeker gezien het gebruik van de verschillen ambachten, zoals beeldhouwwerk, de bouw, plafondschilderingen, glas in lood ramen en symbolische betekenissen uit het verre verleden. De moderne kunst is veelal te abstract of met hulpmiddelen gemaakt. Bekendheid van een persoon, zoals Herman Brood, heeft dan meer betekenis dan zijn gemaakte kunst. Althans, zo voelt het voor mij.

Onlangs waren in de Sint Martinuskerk van Emmerich. Zoals de afbeeldingen laten zien vond ik dit zeer indrukwekkend. Kunst met een historisch verhaal, dat spreekt mij het meeste aan.

Vorig jaar waren wij in Praag. Het historische centrum staat op de Werelderfgoedlijst van UNESCO. De Gouden Stad, zoals een van de bijnamen van Praag luidt, ligt aan de rivier de Moldau. Op de foto de afbeelding van Houtsnijwerk uit Die Schedelsche Weltchronik, 1493. Heel kunstig.

Ook de Barokke bouw is bijzonder en intrigerend.

Het is te veel om op te noemen. Ik heb meer vakanties nodig om alle kunst te zien. Interessant is dan ook om de verhalen daarbij te lezen. Er komt zomaar 2000 jaar geschiedenis voorbij. Velen vonden het ook van groot belang om de geschiedenis op deze wijze voor volgende generaties door te geven. Alle respect.

Antoni Gaudí's werken zijn ook heel bijzonder. Naast gebouwen (Gotiek, laatmiddeleeuwse stijl) ontwierp hij mozaïeken. Veel te zien in Barcelona. Vooral, ook hier weer, de achterliggende verhalen.

Zo zijn er nog wel honderden kunstenaars te noemen die heel veel hebben betekend voor de kunstvormen en verslaglegging van de geschiedenis. Veel kunstenaars waren excentrieke mensen, geïnspireerd door religie, filosofie en surrealisme (fantasie).

Ik ben pas later in mijn leven gaan genieten van kunst omdat er in mijn jongere jaren niet veel aandacht voor was (drukte). Sinds een paar jaar gaat er een wereld van kunst voor mij open en ik raak telkens weer onder de indruk van door vele soorten. Vooral de buitengewone vaardigheden die er al eeuwenlang zijn.

Henk van Zadelhoff

Kunst waarvan je houdt en waarom?

Regelmatig ga ik naar musea en ik doe dit samen met anderen, ook voor de gezelligheid.

Mijn laatste bezoek was aan Kranenburgh voor een lezing en bezoek. Wat iemand aanspreekt is zeer persoonlijk. De berg schelpen in Kranenburgh nu, vind ik mooi.

Twee jaar geleden was ik naar de Biënnale in Venetië met een veelheid aan prachtige kunst in allerlei vormen uit allerlei landen. Het figuratieve en realistische spreekt mij het meest aan en de veelheid aan vormen en ideeën vind ik imponerend en inspirerend.

Tina Gillen – Faraway so close

Jaider Esbell

Allison Katz

Alex Katz - Zelfportret

Charles Sheeler – Bucks County Barn

Er is niet een speciale kunstenaar die er voor mij uitspringt. In New York heb ik The Met, het MoMA en het Whitney bezocht. Ik genoot van de gebouwen en de diversiteit aan kunst. De Line, de weg die naar het Whitney loopt, is prachtig aangelegd door Oudolf.

Bij mijn reizen naar Griekenland, Peru, Indonesië en andere landen maakten de bewaarde en opgegraven kunstvoorwerpen grote indruk, zo ook in Egypte de piramiden. Te zien dat vroegere culturen prachtige objecten voortbrachten vind ik ontroerend en het maakt mij nederig.

Penthesilea Painter – Terracotta Bobbin

Egypte – Ancient bird

Op het bovenste schilderij: mijn zusje, geschilderd door mijn oudere zus.

De twee jongens, achterneven, geschilderd door mijn zoon. Kunst?

Deze schitterende mozaïeken in de Duomo di Monreale op Sicilië vind ik zeker kunst. Er is zoveel moois, (de natuur niet te vergeten) en ik geniet volop!

Gerda Andriesma

De mooiste werkelijke kunstvorm...

Ben ver weg van huis, eventjes ook met mijzelf, dat ik niet tijdig bij jullie binnen kwam met m'n bijdrage.

Dit is geen 'kunstje', heeft weinig met kunst te maken.

Meen, dat er in een ieder wel kunstenaarschap aanwezig is.

Dit spreekt mij aan.

Het te zien, te voelen, te weten, te begrijpen, te beleven.

Je eigen 'kunsten' in het leven is van grote waarde.

Waardevol.

Met dit startpunt, vanuit het 'Zelf', beleeft men de andere vele kunstvormen ook scherper.

Hoe ouder, hoe nóg meer inzicht te ontvangen is, dat het lichaam de mooiste 'werkelijke kunstvorm' is die er bestaat.

Zo dichtbij, nooit ver weg.

Glimlachend, zeer dankbaar, dat wij elkaar steeds ontmoeten.

f r e d steinkühler

Check YouTube voor bovenstaande video

Het moet je raken...

Zoals uit de voorgaande bijdragen ook naar voren komt: om kunst, in welke vorm dan ook, te waarderen, helpt het enorm dat die afbeelding, dat beeld, dat boek, die tekst, dat toneelstuk, die film of die muziek je bewondering wekt of emotioneert.

Daarmee is niet gezegd dat het géén kunst is als het jóu niet aanspreekt, ook dat is hiervoor al gemeld.

Voor mij geldt dat natuurlijk ook en ik verbaas me nog dagelijks over de tekeningen van Escher (als ik wakker word zie ik er direct twee aan de muur), de kwaliteit van allerlei muziek, de geweldige cartoons van Gary Larson.

Ik heb je nooit een rozentuin beloofd (Hannah Green) is voor mij een boek dat nooit overtroffen zal worden en het gedicht van Jan Pierre Rawie, van toepassing op de verhouding die ik (niet) had met mijn vader, bezorgt me nog altijd een dikke keel.

Sterfbed

*Mijn vader sterft; als ik zijn hand vasthoud,
voel ik de botten door zijn huid heen steken.
Ik zoek naar woorden, maar hij kan niet spreken
en is bij elke ademtocht benauwd.
Dus schud ik kussens en verschik de deken,
waar hij met krachteloze hand in klauwt;
ik blijf zijn kind, al word ik eeuwen oud,
en blijf als kind voor eeuwig in gebreke.
Wij volgen, een voor een, hetzelfde pad,
en worden met dezelfde maat gemeten;
ik zie mijzelf nu bij zijn bed gezeten
zoals hij bij zijn eigen vader zat:
straks is hij weg en heeft hij nooit geweten
hoe machteloos ik hem heb liefgehad.*

Ronald Jelsma

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

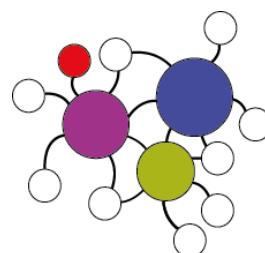
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**